

Jižní Korea

Text a foto: Milan Bučík

Do této nevšední převážně hornaté země se můžete dostat různými způsoby. Pokud jste ale byli, jako my, napřed v Japonsku, je škoda letět hned domů. Přelet z moderního letiště Kansai v Osace do Soulu trvá asi dvě hodiny. Necelý týden času nám umožnil udělat si i alespoň základní obrázek o této zajímavé zemi. Více než padesátimiliónový stát je v současnosti jednou z největších světových průmyslových velmocí. Je neuvěřitelné vidět, jaký pokrok země udělala od stále neukončené války mezi severem a jihem na korejském poloostrově. Mírová smlouva pořád nebyla uzavřena, trvá stav příměří na demarkační linii třicáté osmé rovnoběžky. Události posledního roku a proces sbližování severu a jihu přesto zaznamenaly určitý progres a dávají šanci na mírové řešení v této oblasti. Cílem většiny turistických výprav je návštěva této hraniční oblasti. Je zde mnoho amerických vojenských základen se spoustou vojáků. Během korejské války jich tady zahynulo skoro padesát tisíc. Mezi turisty je vidět hodně Američanů, jsou to rodinní příslušníci stávajících vojáků i těch, kteří ve válce položili život. Je zajímavé vidět z několika pozorovacích míst ležících přímo na hraniční čáře severokorejské „potěmkinovy“ vesnice. Mezi největší zdejší atrakce patří návštěva náhodně objevených vojenských tunelů. Je jich tady údajně asi deset. Severokorejská strana je vybudovala v dobách největšího napětí mezi oběma státy před více než třiceti lety. V jednom z nich jsme byli. Jedete tam s přilbou na hlavě (není vojenská) malým vláčkem šikmo dolů asi osmdesát metrů do podzemí. Zde je vykopán ve skále několikakilometrový tunel, který ústí na povrch více než kilometr

za posledními americkými obrannými liniemi. Byl široký tak dva metry a vysoký nejméně asi metr sedmdesát. Údajně se zde mohlo skrýt až třicet tisíc plně vyzbrojených útočníků. To už by se asi špatně překvapeným Jihokorejčům bránilo. Do některých zde vykopaných tunelů se údajně vešly i tanky.

Naštěstí k tomuto útoku nikdy nedošlo. Pro člověka mé výšky bylo docela namáhavé ujit zde v přihrblém postoji více než sto padesát metrů a kdyby nebylo přilby, asi to skončilo úrazem. Naše maličká korejská průvodkyně si to ale užívala a ještě zde poskakovala. Korejská válka je tady pořád důležitým tématem a oplatí se navštívit velké několikapatrové zcela nové muzeum války v Soulu, kde si uděláte podrobný obrázek o jejím průběhu. Hlavní město bylo za války zcela zničeno a následně vystavěno úplně znovu. Dnes je to více než desetimilionová moderní megapole s mrakodrapy a jednou z největších podzemních drah na světě. Sem tam uvidíte trochu historie. Za návštěvu určitě stojí královský palác Gyeongbokgung - Palác zářícího štěstí. Centrum a severní čtvrť Soulu, jsou zřejmě nejzajímavější části města, které silně kontrastují s okolním moderním městem. Téměř celá tato plocha je osídlena místní šlechtou a starými královskými paláci. Také zde naleznete typické malé uličky s tradičními domky, které mají mohutné dřevěné dveře s kováním a klepadly s ornamenty. Celá tato osídlená část starého Soulu s palácem lze obejít přibližně za 1 hodinu. Je to příjemná procházka, také pro množství místních obchodů s čaji a galeriemi, jako například galerie Yoon Hyundai, Kumho a Kukje.

Oblíbeným výletním místem místních je návštěva soulské věže, kde se můžete pokochat krásným výhledem z kopce na město. Centrum města s místní velkou radnicí a pěšími zónami podél vodních kanálů je příjemným místem procházek a to i v noci, kdy je zde vše krásně osvětleno. O víkendech se tady často pořádají velké koncerty, které jsou houfně navštěvovány mladými lidmi. Je zde spousta výborných restaurací, které nabízejí zejména korejskou kuchyni. Zamilujete si hned kimči – nakládanou pikantní kořeněnou zeleninu na řadu způsobů, která se podává skoro ke všem jídlům. Korejci rádi grilují a je zde spousta podniků, kde máte grilovací místo zapuštěné uprostřed velkého stolu a hosté si sami připravují na grilu vybrané kousky různých mas. Trochu neasijsky milují i vepřový bůček, který ale připravují v malých kouscích se zeleninou a různými pikantními omáčkami. Některé jsou tak ostré, že byste si při jejich konzumaci potřebovali vložit do úst malý ventilátor a hned si u číšníka přiobjednáte další pivo.

Jižní Korea klade velký důraz na vzdělání a země má společně se Singaporem jeden z nejlepších vzdělávacích systémů na světě. Základy jejich vzdělávacího systému jsou postaveny na bázi konfucianismu. Korejci, ale stejně jako Japonci nebo Číňané, jsou překvapeni, že Evropané a lidé na západě chybně spojují tuto nauku výhradně s Konfuciem a Čínou. Pro Korejce je hlavní osobou tohoto směru čínský učenec Ču Si, který žil v letech 1130-1200 asi 1700 let po Konfuciovi. A od 17. století, kdy se vlády v Číně ujala mandžuská (nečínská) dynastie, se Korejci považují za poslední dědice staré čínské civilizace. Zlatý věk konfucianismu v Koreji byl za vlády dynastie Čoson. Mimořádně váženými osobami se zde stali učitelé (bylo raženo heslo – rodiče živí a učitel vychovává) a zůstávají jimi i v dnešní Jižní Koreji. Jaký to rozdíl proti naší zemi, která se průběžně propadá v žebříčkách vzdělanosti a kde se učitelé díky svým platům krčí na konci žebříčků společenských. I česká společnost by ve vlastním zájmu měla dopřát učitelům lepší postavení a nemálo českých učitelů by mělo přidat, aby si to svými schopnostmi zasloužilo. V Jižní Koreji je vidět přímá souvislost mezi nadprůměrně vzdělanými a kvalifikovanými pracovníky a jejím vědeckým a průmyslovým rozvojem. Koneckonců to zde má tradici, v Soulu není příliš mnoho soch a památníků, ale nedaleko královského paláce je obrovská socha jejich krále Sedžonga z dynastie Čoson (vládl v letech 1418-1450), požívajícího zde respektu podobně jako v českých zemích osoba Karla IV, který byl nejen dobrým panovníkem, ale i na svou dobu vynikajícím vědcem a zanechal po sobě řadu užitečných technických vynálezů. Dodnes se mu říká král-vědec. S touto kombinací se jinde ve světě nesetkáte. Jeho hlavním počinem je ale zavedení hláskového písma (hangul), do té doby se zde používalo jen čínské písmo. Další jednou z nejvíce uctívaných osobností korejských dějin je admirál I Sun-sin. Velkou část historie se Korea musela bránit invazním snahám Japonců o její ovládnutí a čelila nebezpečí splynutí s obrovskou Čínou. V roce 1592 více než stopadesátitisícová japonská invazní armáda obsadila jižní část země a snažila se ji celou ovládnout. Korejský admirál, který měl asi jen třetinu lodí ve srovnání s protivníkem, ho umem a lstí s použitím tzv. želvích lodí, v několika bitvách s minimálními ztrátami porazil a donutil Japonce se stáhnout domů a znemožnil tak i jejich plánovanou invazi do Číny.

Korejci jsou etnicky nejhomogennějším národem na světě a s Čechy mají společné, že větší polovina národa se hlásí k ateismu. Asi čtvrtina jsou budhisté a zbytek křesťané. Jsou převážně mladí a hodně sebevědomí a zdaleka ne tak zdvořilí jako Japonci. Občas máte pocit, že jsou až trošinku drzí. Viděli jsme to i u naší mladé průvodkyně, která zdaleka nebyla tak nonšalantní jako její japonská předchůdkyně a občas některé z nás překvapila otázkami a průpovídkami, které by si v Česku nedovolil ani dlouholetý rodinný přítel.

Soul a jeho hotely a obchodní centra vypadají na první pohled skvěle a nablýskaně. Ale s japonskou čistotou, zdvořilostí a harmonií se tady nepotkáte. Nejlépe to (a to v každé zemi) poznáte podle stavu a čistoty toalet, ty zdejší jsou výrazně horší než u ostrovních sousedů.

I díky bouřlivé válečné historii zde turista nalezne méně historických památek než jinde. Oblíbeným výletním místem pro domácí i cizince je zhruba hodinu cesty od Soulu lidový skanzen, kde uvidíte velmi dobře historii vývoje zdejšího života, architektury a zvyků od středověku. Pořádají se tady různá vystoupení tanečníků a akrobatů. Vrcholem jsou úžasná vystoupení jezdců na koních. Samostatně, ve dvojicích i větších skupinách a s různými zbraněmi. Když jsem to dojatě naší průvodkyni pochválil a zeptal se, kde se to ti Korejci tak dobře naučili, odpověděla mi, že to tentokrát nejsou Korejci, ale Mongolové. Vzpomněl jsem si na Čingischána a jeho vyplenění Bagdádu a hned mi to bylo jasnější.

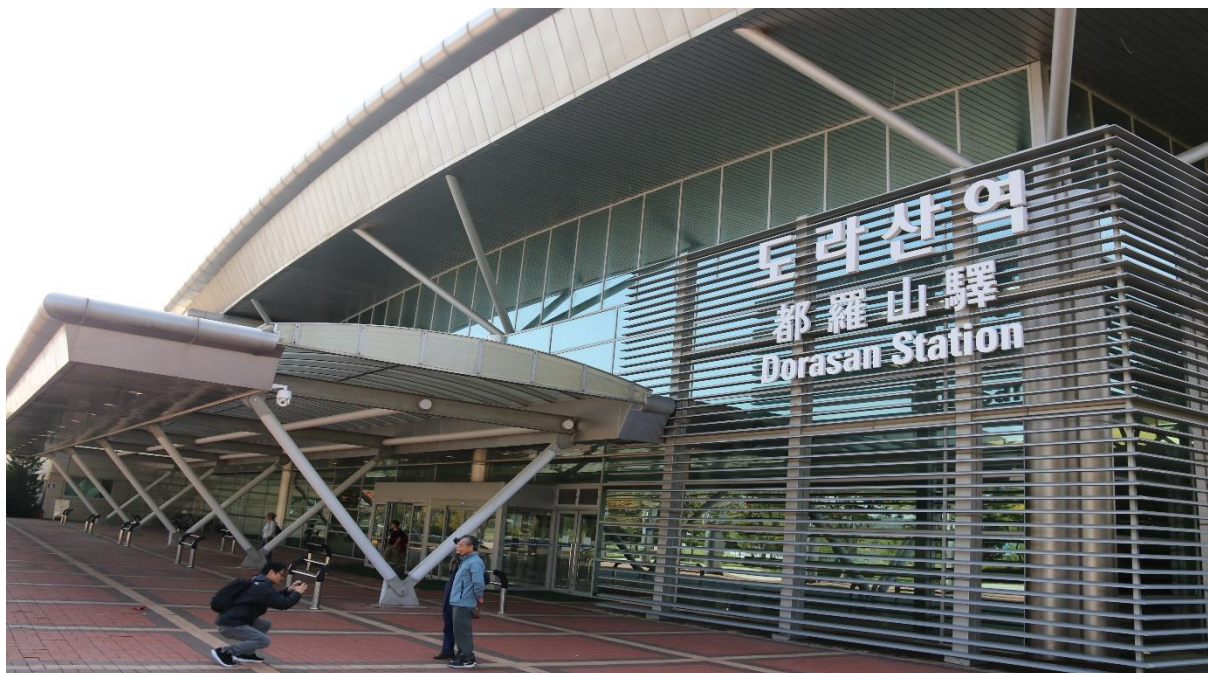
Na rozdíl od Japonska jsme tady hrát golf nestihli, ale na některá golfová místa jsme se dostali a od místních obdrželi pár zajímavých informací.

Korejci jsou velmi cílevědomí a když si něco vezmou do hlavy, pracují s neuvěřitelným nasazením. Dokazuje to nejen výkonnost jejich ekonomiky ale i postavení v současném světě golfu. Zhruba se třemi milióny registrovanými hráči jsou po USA a Japonsku třetí největší golfovou zemí světa. Pro zajímavost v celé Evropě hraje něco málo přes čtyři milióny hráčů. Když si vezmete celou jejich padesátimiliónovou populaci hraje jich tady 6 procent ! My Češi jsme na svoji golfovou přítomnost docela hrdí, ale pokud bychom se měli srovnávat, tak by u nás muselo být šest set tisíc golfistů. Ale je nás jen asi padesát tisíc. Když si vzpomenu na medializovaný projekt „Sto tisíc golfistů“, který se spustila ČGF před několika lety, kdy nás registrovaných bylo šedesát tisíc, tak výsledek nic moc.

A tu sílu si teprve uvědomíte, když zde uvidíte najednou spoustu hráčů, kteří nesmírně usilovně od časného rána do pozdního večera „mlátí“ do míčků. A najdete mezi nimi často hráče a hráčky z popředí světových žebříčků. Korejskou zvláštností je, že zde neplatíte za košík, ale za hodinu na cvičišti. Korejec si to za ty prachy chce maximálně užít a počtu jím odpálených míčků za hodinu se Čech nemá šanci ani přiblížit. I když ti znalí vědí, že to není jenom o kvantitě, tady vás ta kvantita naprosto ohromí.

Na tento vysoký počet hráčů je v Jižní Koreji docela málo venkovních hřišť. Dovede si asi představit tu tlačenicí. Rezervace hracího času zde probíhá téměř výhradně přes mobilní zařízení a minimálně týden předem. Veřejné driving range s přírodní trávou tady skoro neexistují, najdete je pouze na nejpoblábnějších hřištích. Zato je tady v každém menším městském bloku indoor se simulátorem – říká se tomu zde Screen Golf. Runda vás stojí 15-25 USD a v ceně máte kromě velkého výběru virtuálních hřišť i hole, boty, rukavice a míčky. Cvičné plochy uvnitř i často venku jsou většinou kratší (50-200 metrů), hodina odpalování vás přijde na 10-15 USD. Po odpálení se vám další míček nastavuje automaticky z díry v podložce, můžete tak efektivně využívat svůj zaplacený čas.

Nejvíce hřišť je na severu země a to většinou hodinu jízdy autem ze Soulu. Mezi hřišti jsou často velké rozdíly, ty nejprestižnější kluby připomínají více pětihvězdičkové hotely než golfová hřiště. Stará se o vás uniformovaný personál, interiéry jsou luxusní se spoustou drahých soch a doplňků. Za poskytnuté služby musíte hodně zaplatit. Když jste uvnitř cítíte nostalgii a stesk po starých časech. Nově budovaná hřiště jsou už střídmejší.

Hráči se single hendikepem požívají nadprůměrnou vážnost. Průměrný Korejec dokáže velmi ocenit kolik peněz, času a odpálených míčů tomu muselo předcházet.

Podobně jako v Japonsku i zde je golfová runda s přáteli celodenní záležitost. Dojezdový čas tam a zpátky představuje 1,5 až 2,5 hodiny. Vlastní hra 4,5 – 5,5 hodiny. Šatna s bazénem a oběd nebo večeře jsou další 1,5 hodiny. Průměrné fee je 100-150 USD (o víkendu 180-250 USD). Caddy je povinný (30 USD) nebo jede s vaším flajtem na elektrickém vozíku, který má pět míst a caddy řídí. Jede jen po vyznačených cestách a vozík má dálkové ovládání. Je schopen se starat o celý flajt za odměnu 120 USD, čistí všem hole, hledá míče a případně radí, i když vás nezná a neví, že dáte sedmičkou maximálně 95 metrů.

Za místní golfový mezník a start velkého golfového boomu se všeobecně považuje rok 1998. V tomto roce Korejka Se-Ri Pak, dnešní členka síně slávy LPGA, vyhrála US Open jako první ze svých pěti vyhraných majorů. Toto vítězství a všeobecná euforie s tím spojená nastartovala ohromný zájem o hraní golfu. Dnes se uvádí, že v první stovce profesionálního ženského žebříčku je asi čtyřicet hráček z Jižní Koreje. Této dnes dominující generaci se říká Se-Ri Pak Kids. Nejznámějším hráčem mezi muži profesionály je K.J.Choi, vítěz několika turnajů.

Golf je v této zemi poměrně drahý sport a hrají ho většinou ti nejbohatší – podnikatelé, vysocí státní úředníci a vrcholoví manažeři. Průměrný zdejší golfista (je jich takových 50 %) je muž a má mezi 40-50 lety.

V zemi je v současnosti více než 500 golfových hřišť. Nejvíce se jich nachází na severu krajiny. Za nejlepší zdejší hřiště se považuje South Cape Owners Club, který je současně třetím nejlepším hřištěm v Asii. Dalšími hřišti z čela žebříčku jsou Nine Bridges, Whistling Rock, Jack Niclaus Korea, Pine Beach apod.

Informace o nejlepších korejských hřištích najdete zde - <https://www.top100golfcourses.com/golf-courses/asia/south-korea>

Korea je dnes nepřehlédnutelnou hospodářskou a golfovou velmocí a pokud vás zde kroky zavedou, udělejte si čas a zahrajte si na nějakém zdejšíh hřišti.

31/1/2019

Rev 16/2/2019

